Ч. 127. Четвер 15 (28) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Австро-угорскі відносини.

Подорож дра Люеґера, віденьского бурмістра, до Букарешту мала — як показує ся — не лише на цїли оглянене вистави, але й навязане торговельних зносин Австриї з Румунією, а бодай о те підозрівають єго Мадяри, котрим та їзда дуже не подобала ся і визвала контрдемонстрацию, яка виявила ся в бесїдї угорского міністра торговлї Фр. Кошута.

Дра Люеґера приймали в Букарештї дуже величаво і то всюди: в міскім ратуши, в міністерстві, на виставі і при дворі. Сими днями др. Люеґер вернув до Віденя і тут єго стрітили як якого вожда вертаючого з побідоносного походу. На двірци північної зелїзницї явили ся всї представителї віденьских антисемітів з кн. Ліхтенштайном, прибули дами в білій одежи і з китицями в руках. Довкола двірця зібрала ся многотисячна товпа народа і такі самі товпи творили шпалїри від двірця до ратуша. Поява дра Люеґера на улицях викликала одушевлені оклики і вкінци товпа не видержала, випрягла конї і сама повезла свого бурмістра до ратуша. До чого дійшла та демонстрация і яка глота була на улицях, доказує то, що повіз Люеґера, тягнений Віденцями, переїхав полїцианта і покалїчив єго.

Чим була викликана та демонстрация, поясняє бесїда заступника бурмістра Віденя, дра Наймаєра, якою він повитав Люеґера на двірци. Він сказав: З гордою радостию приймало населене Віденя донесеня, описуючі подорож нашого поважаного бурмістра до Букарешту. На почести, віддані єму в столици Румунії, заслужив без сумнїву також Відень. Цїле населене єго перенято розумінем великого економічного і полїтичного значіня, яке повинно мати порозумінє Австриї з повною сили і значіня для нас симпатичною балканьскою державою. То порозумінє відбуло ся без дипльоматичної помочи. Наш бурмістр відбув ту подорож помимо всїх перепон з мадярскої сторони. На ту бесїду відповів др. Люеґер подякою і сказав: Тепер можу вам сказати лише то, що моя подорож буде мати для Віденя і Австриї велике значінє. Мої перші слова на віденьскій земли повинні бути словами подяки для румуньского короля і народа.

На ту демонстрацию накинула ся дуже остро цїла угорска праса, а угорский міністер торговлї, Кошут, в комісиї для будови каналу Дунай-Тиса виголосив остру промову. Міністер сказав:

Загально відомо, що тепер в Австриї проявила ся велика неприхильність для Угорщини — не так в урядових кругах, але радше між населенєм, отже там, де она справдї небезпечна, позаяк такий настрій єсть звичайно тревалий а змінити не тяжко і позаяк при такім настрою розвага мало значить. Супротив того мусимо погадати о средствах, котрі би нас забезпечили від небезпечности із сторони Австриї. Отже Австрия — говорю о населеню — хотїла би нас оголодити. Між нами і нашою продукциєю а консумуючим сьвітом лежить Австрия. Длятого від єї доброї волї зависить перепускати або неперепускати нашої продукциї на заграничні ринки. Иншими словами: від єї волї зависить окружити нас зелїзним обручем. Теперішнє наше правительство єсть ще в щасливім положеню, бо в силу порозуміня з Короною забезпечило краєву продукцию від австрийскої ненависти аж до року 1917. Іменно постановило, що або заключимо з Австриєю торговельний договор, або дотеперішні економічні відносини потревають до р. 1917. Отже маємо час на приготовляючі роботи, аби пізнїйше не опинити ся в примусовім положеню, лише щоби ми могли під взглядом комунікацийних средств бути цїлком независимими від Австриї. Наш вивіз відбував ся доси в західнім напрямі, головно на Відень. З тою дорогою мусимо рішучо зірвати, раз і на все! Мусимо наш вивіз направити на Реку і Ґалац, а з Будапешту зробити осередок зелїз-

---

Мачоха.

(З німецкого — Ф. Свензон)

(Дальше).

Она розуміла єго — їй було єго жаль — однако невисказане щастє, що буде могла з ним, що був сонцем єї серця, уклякнути перед престолом, наповнило єї такою радостию, що всьо, всьо — навіть єї гордість мусїла уступити в тій хвили найбільшої вдячности. Бо без любови було нічим єї подруже. Єї любов була така глубока, така безмежна, що мусїла виповнити пропасть, яка їх від себе дїлила. Єї мовчанє гнївало єго і він спитав трохи нетерпеливо:

— Отже чи ви вже рішили ся на день?

Она стояла на вид спокійна і природна против него. Він не причував, яка борба лютить ся в єї серци; коли би був то знав, був би нїколи не являв ся сюди.

— Дня 30 червня буду готова обіймити відвічальне становище опікунки вашого сина.

— Як прикажете. Отже 30 червня, о годинї 4-ій по полудни позволю собі повезти вас до церкви. Бажаю, аби вінчанє відбуло ся як найтихійше. Здаєть ся менї, що в той спосіб відповім найлїпше вашим і моїм бажаням.

Єго голос звучав дїлово, немов би спішив ся і хотїв як найскорше відійти. На єго устах був усьміх.

Гільда холодно склонила голову. В єї души кипіло. Лише з найбільшим напруженем всїх сил здержувала сльози.

— Жінку треба вести сильною рукою, инакше буде зле — гадав він собі.

Она вичитала єго думки по зрадливих устах і усьміхнула ся, але він того не замітив.

— Мужа треба любовю і терпеливостию приєднати — озвало ся в єї серци. З поцїлуєм руки розстав ся.

До єї уший донїс ся тупіт кіньских копит. Гільда станула при вікнї укрита за заслоною і глядїла за ним.

*

Гільда сидїла в своїй комнатї і писала до своєї тїтки, професорової Будде, що мешкала в столици. Она просила тїтку, аби приймила єї на кілька днів до себе, бо она мусить поробити деякі закупи для своєї виправи. Хотїла саме кінчити лист, коли увійшла служниця з другим листом. Почерк був їй незвістний, але она сейчас здогадала ся, звідки був той лист. Фальк писав до неї чемно, але холодно, що він хотїв би їй, сироті, заступити місце вітця і просив єї ужити на покрите конечних коштів виправи грошевого переказу, який долучив до свого письма. Дальше заявляв їй, що єго тїтка, ґенералова Фальк, на єго жаданє запросить єї до себе. Та панї має дуже добрий смак і він рад би був, аби она поробила свої закупи під єї досьвідним проводом. Віз і служба стоять до єї розпорядимости.

Она від внутрішного зворушеня аж задрожала. На єї устах появив ся рішучий усьміх. Скоро взяла перо і відповіла єму коротко, що мусить подякувати за єго вітцївску печаливість, але она вже умовила ся з своєю тїткою і що вибере собі виправу після власного смаку. Грошевої помочи не може від него також приняти, доки не буде носити єго імени. Виправу купить з своєї власної малої спадщини.

Коли відослала відповідь, перечитала ще раз єго лист — кожда буква станула тепер остро і виразно перед єї очима. Она спокійно зложила письмо і поклала єго на бік як безвартістний предмет. Єго обида приглушила єї любов.

Ледве дістав Фальк відповідь, а вже роздертий лист лежав на земли.

— Дурна, горда дівчина — скрикнув гнївно. — Ледве ми порозуміли ся, а вже розпочинає ся війна. Опирає ся кождому мому бажаню. Она хоче, що хоче. — Добре, ласкава панї, але й ми маємо свою волю.

Був пречудний червневий день. Мрака з рана приносить за дня чистий воздух. Весїльні дзвони залупали з вежі старої церкви. Цїле село в радістнім заворушеню.

Жінки і дїти в сьвяточних одежах, мужчини в чорних сурдутах вказували, що нинї був торжественний день. Вся робота спочивала. Птицї лїтали з корча на корч, жайворонок своїм коротким, дрожачим маханєм крилець підлетів з радостию в гору, аж доки не щез перед глядаючим оком в мрацї. Молоді селяньскі дівчата питали старої бабусї, що викладала їм карти, коли они пійдуть під вінець.

Дорогою надїхав легкий, елеґантний повіз. Селяни, познимавши капелюхи, уступили

них і водних доріг. В тій цїли предложу будову каналів, сполучаючих Тису з Дунаєм, а також з Савою, котру мусимо урегулювати. Не сумніваю ся, що приступимо до тих робіт з найбільшою енерґією, бо не знаємо, чи Австрия не схоче в послїдній хвили цїлком нас оголодити. Мусимо сотворити собі вигідну а дешеву дорогу до Реки і Дунаєм до Ґалацу, бо аж тодї будемо мати розвязані руки.

Отже мінїстер Кошут звертав увагу не на можливу суперечність інтересів, що було би зрозуміле, але говорив о ненависти, котра звичайно замикає дорогу до порозуміня зі шкодою взаїмних інтересів. А то дуже неоглядні слова, так само як і полїтиковане дра Люеґера на власну руку.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Поляки і Литовцї в российскій думі. — Події в Росиї.

Палата послів зібрала ся вчера о годинї 12 в полудне. Вела ся дальша нарада на буджетовою провізориєю. Ґр. Штернберґ вказав на теперішний кабінет, в котрім засїдають такі поважні мужі, покликані з парляментарних сторонництв і закинув ческим послам, що лише про око ведуть опозицию. Бесїдник буде голосувати за провізориєю, бо має до обох мінїстрів Чехів довіріє. Промавляв ще між иншими п. Вольф, жадаючи ухваленя провізориї не на 6 а на 3 місяцї. То внесенє відкинено. На тім перервано засїданє і назначено слїдуюче на нинї.

В польскім Королївстві з вимком 2 Литовцїв із сувалківскої ґубернії повиходили послами самі польскі національні демократи, які зорґанізували в думі „Коло польске“, зложене з 34 членів. В „Колї“ єсть 4 комисиї: автономічна, земельна, шкільна і комисия інтерпеляций. То послїдна має виробляти і вносити інтерпеляциї з приводу самоволї адмінїстрациї в польскім королївстві. Шкільна комисия працює над проґрамою шкільництва, головно над заведенєм польскої мови в школї. Автономічна комисия виробляє підстави автономії польского королївства. До земельної комисиї має право вступати кождий, хто цїкавить ся земельним питанєм.

Польскі посли з українських земель зорґанізували ся в окрему парляментарну ґрупу „zachodnich kresów“. В своїй проґрамі, поміщеній в 104 ч. „Dziennik-a kijowsk-ого“, ґрупа домагає ся: 1. укріпленя конституцийного і парляментарного устрою на демократичних основах; 2. свободи совісти, слова, праси, зборів, товариств і переселеня, ненарушимости особи й мешканя; 3. повної рівноправности всїх горожан без ріжницї віроісповіданя, народности і стану і знесеня станів; 4. конституцийного забезпеченя правно-культурного самоозначуваня (Selbstbestimmungsrecht) і прав національної меншости; 5. широкої краєвої самоуправи, яка має бути переходовим ступнем до автономічного устрою, в границях, означених місцевою людностию, під услівєм ненарушуваня єдности держави; 6. права послугувати ся місцевими мовами на рівнї з мовою державною в адмінїстрациї, судї, школї, в публичних і суспільних інституциях; 7. загальної безплатної науки на основі рівноправности всїх місцевих мов; 8. свободи внутрішної церковної управи; 9. порішеня земельного питаня на основах індивідуального посїданя, поліпшеня, упорядкованя і збільшеня селяньскої земельної посїлости — а) не здержуючи ся в разї потреби від обовязкового вивласненя при переходї селян до хуторного господарства, при управильненю сервітутів і усуненю шахівниць; — б) через зужиткованє земель скарбових і монастирских, не здержуючи ся в разї потреби від обовязкового вивласненя земель приватних властителїв — з винагородженєм після оцїнки, яка відповідала би дійстній вартости, полишаючи вироблене сталих основ місцевій краєвій самоуправі; 10. орґанізациї мирових палат для рішеня спорів між роботодавцями й робітниками, як сїльскими так і фабричними; 11. охорони працї; 12. а) по переведеню всїх повисших реформ загального, безпосередного, рівного і тайного права голосованя, б) рівночасно з переведенєм всїх повисших реформ загального і т. д. права голосованя.

Литовска ґрупа в Думі складає ся з 7 членів: 5 з литовских губерній і 2 з сувалківскої ґубернії, що належать до польского королївства. Всї литовскі посли — люди працї: або малоземельні хлїбороби або зарібкова інтелїґенция. Цїла ґрупа належить до ґрупи працї, хоч в богатьох точках не годить ся з нею. Так пр. що до земельного питаня в ґрупі були два напрями: більшість була за відданєм землї селянам на власність, а меншість за довготерміновою арендою. Але коли репрезентант меншости поїхав у свій виборчий округ розвідати про волю виборців, то вернув звідти переконаним прихильником передачі землї на приватну власність.

Ходить чутка, що цар знов перехилив ся на сторону Думи і хоче іменувати президентом кабінету кн. Урусова. Привід до того мала дати бесїда Урусова, в котрій він безпощадно критикував российске чиновництво. — „Дума“ доносять, що дня 21 с. м. зібрали ся офіцири ґвардиї на нараду, щоби обдумати спосіб, як розігнати Думу і усмирити революцийний рух в Росиї. „Berl. Loc. Anz.“ довідав ся з Петербурга, що ґен. Трепов дав ненадійно димісию многим двірским урядникам в Петергофі, не подавши нїяких причин. Ся димісия зробила велике вражінє. Подробицї тої події ще незвісні. — Перший і другий баталїон кріпостної артилериї в Севастополи окружила піхота і пільна артилерия. Константинівска батерия забрала артилериї кріпостні армати, почім бунтівники піддали ся. Їх розоружено і осаджено у вязници, однак 80 бунтівників утекло. — Стан воєнний в Москві продовжено на 6 місяцїв. — З Керча в Тавриї доносять, що там застрілено офіцира жандармериї Шереметєва, котрого людність обвинувачувала, що в минувшім роцї спричинив різню Жидів. — В Пйотркові революціонїсти застрілили поліцмайстра. — В Петербурзї застрілено в суботу поліцмайстра Тресковского і убили одного стражника.

Новинки.

Львів, дня 27-го червня 1906.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Ярославі з сїльских громад розписала Президия ц. к. Намістництва на день 1-го серпня сего року.

— **З перемиской епархиї.** Завідателями поставлені оо.: Сев. Ільницкий в Лабовій і Пав. Кибота в Тарнаві, а управляючими сотрудниками іменовані оо.: Дм. Лах в Кунинї і Ник. Паслав-

на бік, аби зробити дорогу. Віз задержав ся перед церквою умаєною найкрасшими цьвітами і сьвіжою зеленню. Кождий зїльник, найбільший і найменший, дав що мав найлїпшого, хоч день весїля був держаний в найбільшій тайнї.

Мрака уступила перед сонцем, котрого проміне спершу з трудом продирали ся крізь хмари. Поволи й хмари уступили, аж вкінци сонце як побідник заяснїло на небі чисте і сияюче. Теплий промінь упав крізь церковне вікно до середини і осьвітив молоду пару, що побожно клячала перед престолом, між тим як глубокий, чистий голос сьвященика благословив подруже.

Рамя молодої спочивало дрожачи в рамени молодого.

Она мала білу шовкову сукню, а її лиця були так само блїді як одїж, що обнимала її струнку стать. Довгі вії не могли закрити вогкого блеску її палких очий і з кождим кроком ставала она спокійнїйша, аж вкінци ішла она на стрічу своєї будучности відважно і з довірєм.

Єго чоло було погідне, але поважних черт лиця не оживляв усьміх. Лиш єго око споглядало часом здивовано а навіть гордо на ніжну, милу стать, що легко опирала ся о рамя.

Коли вийшли з церкви, повела она єго на гріб своїх родичів. Сонце осьвічувало цьвіти і листє, що буйно вкривало землю. Там хвильку задержали ся. Она була глубоко зворушена, він нетерпеливий, але обоє мовчали. Відтак повів він її поволи, але твердою рукою до воза.

Птицї, що колисали ся на галузках, полетїли знов до своїх гнїзд, де любі малі пташенята напів дрімаючи, поотвирали мимохіть цьвірінькаючи свої дзюби на привіт старим. Відтак успокоєні позамикали оченята, бо знали, що їх пильнує отець і мати, що нїчого злого не може до них наблизити ся. А старі похо вали свої голови під крила. Добра ніч! А повіз поїхав дальше і чим раз дальше. Лихо і добро лежало за ним — там за примховатими, ворушливими хмарами.

Гільда виглянула крізь віконце на заходяче сонце, в непевну будучність. Смеркло ся. Она замкнула очи. Добра ніч, але она не спала. Їй снив ся чудний, хороший сон.

Коли сонце вечером заходить, то ми надїємо ся, що оно скаже „Добрий день“, коли день заяснїє.

Гільда стояла коло вікна; на її хорошім лици видко було незвичайну лагідність. Вітер грав ся її чорними кучерями, а небо благословило народжаючий ся день.

Она трохи успокоїла ся. В довгій безсонній ночи уложила она вкінци свою програму на будучність. Насамперед постановила заволодїти над своєю любовию, не зрадити своєї тайни нї словами, нї поглядом, нї взагалї нїчим. Бо тодї всьо пропало! То була тяжка задача для женщини люблячої правду так розділити ся з своїм власним „я“. Але борба розпочала ся і мусїла скінчити ся, аби довести до побіди. Тому здержала она своє горяче серце, як зима здержує житє в природі, доки не прийде весна і не обудить знов тисячів нових пучків і цьвітів. — Чи прийде ще коли весна для єї любови?

Двері отворили ся і увійшов Фальк; на її вид задержав ся і станув на хвилю як вкопаний. Она обернула ся до него і подала єму руку на „Добрий день“.

Він стиснув її сердечно, діткнув її легко устами і спитав:

— Як спали ви під чужим дахом?

— Дякую, добре. Ви так всьо вигідно і хорошо уладили для мене, що я вскорі забула, що була тут чужа.

— Тїшить мене.

Николи — з вимком першого зараз часу по смерти жінки — не вязали ся єго гадки так тїсно зі споминами на свою першу любов, як нинї, може саме тому, що ріжниця між „колись“ а „тепер“ була така велика. Тодї веселий, живий молодець, що зі страху перед тим, що єго лїтний сон може розвіяти ся, ледво міг здигнути своє щастє, а нинї зрілий чоловік, котрий свому синови дав заступницю матери на случай, коли би єго самого не стало.

(Дальше буде).

ский в Гусакові. Презенту на Войткову дістав о. Ігн. Мохнацкий. — Правительство продовжило дотацию з релиґійного фонда на дальший один рік сотрудникам в Никловичах, Тиличи і Бориславі.

— **Рільничі страйки.** Gazeta Lwowska оповіщує отсей комунікат: В полудневій стороні рогатиньского повіта агітация за викликанем рільничих страйків дійшла до тої степени, що приклонники страйків намагали ся в кількох громадах насильством і погрозами примусити охочих до праці, аби покинули роботу, взглядно мстили ся на тих, котрі не покинули праці на ріли. Для удержаня ладу і спокою зарядило Намістництво розміщене двох компаній піхоти і шкадрони кінноти в околици Демянів, Бурштин, Курів, Кунашів, Різдвяни для забезпеченя працюючим свободи і безпечности. Натомість вісти подані кількома львівскими часописями, немов би несупокої в Бучаччині прибрали такі розміри, що аж треба було там вислати батальйон піхоти, цілком неправдиві. В Бучаччині спокій, а Намістництво не видавало ніяких таких зарядженнь.

— **Карна розправа** о політичне убийство відбуде ся в суботу перед трибуналом краківских судиів присяжних против 19-літного молодця Зяха. Именно Зях дня 22 лютого с. р. застрілив в Пивці, в Королівстві польскім, старшого стражника російского і ранив тяжко двох стражників в хвили, коли в мешканю его родичів переводили ревізию, глядаючи заборонених книжок і револьверів. По злочині утік до Галичини, де его арештували жандарми. Яко австрийский підданий став перед тутешним судом. До розправи будуть візвані на сьвідків російскі стражники.

— **Дрібні вісти.** Kur Stanisł. доносить, що з днем 1 вересня с. р. буде отворена друга польска ґімназия в Станиславові. — Майно Кутова в перемискім повіті набула від п. Ксаверого Скшиньского п-ні Елеонора Тшецецка за 250.000 К. — В Мадриді помер кн. Альмодовар, президент іспаньского кабінету, в 55-ім році житя. Померший проводив недавний мароканьскої конференциї в Альгесірас.

— **З „Руского інститута для дівчат“ в Перемишли.** Вступні іспити до кляс приготовляючої і першої в ліцею „Руского Інститута для дівчат“ в Перемишли в речинци перед феріями відбудуть ся дня 29 н. ст. червня о год. 3-ій по полудни. Вимоги такі самі що до ґімназиї. До I. кляси ліцеальної принимає ся учениці гр. кат. обряда, рускої народности, що скінчили або кінчать 10-ий рік житя. До іспиту належить предложити сьвідоцтво хрещеня і сьвідоцтво шкільне з послідного півроку.

Ліцей, яко середна школа, подає дівчатам т. зв. загальне образоване, навіть для житя більше практичне, чим клясичні ґімназиї. Деякі родичі учениць однак заявили бажане, щоби їх дїтям через відповідне доповняюче приготовлене наукове дати також можність опісля приступити яко екстерністкам до іспиту зрілости в ґімназиї. Сповняючи волю тих родичів, виділ інститута справді ввів в своїй школї за дозволом Ради шкільної краєвої попри науку в ліцею також курс науки язиків латиньского і грецкого. Науку мови латиньскої подавано у нас вже через два послідні роки. В році слідуючим буде введена для тихже учениць також наука мови грецкої. По доповненю ліцея до числа шести кляс з'орґанізує виділ окремий дволітний ґімназияльний курс доповнюючий в ціли приготовленя учениць до складаня іспиту зрілости в ґімназиї. В тім часї довершить ся і вкінчить ся наука язиків клясичних, почата вже підчас науки в ліцею, як також будуть доповнені материяли наукові прочих предметів, о скілько они в плянах обох шкіл: ліцея і ґімназиї, ріжнять ся. Такий плян для доповняючого курсу ґімназияльного вже виготовлене і по затвердженю через Раду шкільну краєву буде поданий до відомости Р. Т. інтересованим.

— **Смерть під колесами поїзду.** З Кракова доносять: Вчера в полудне дістав ся під колеса поїзду їдучого із Скавини до Свошовиць 13-літний ученик ґімназияльний, Альфред, син п. Лесняка, властителя Вороблевич. Смерть постигла нещасного сейчас, а завинила тут неосторожність хлопця, котрий переходячи поперек зелїзничого шляху недалеко дівірця в Свошовицях не замітив наближаючого ся поїзду.

— **Конкурс.** Філія Руского тов. педагоґічного в Тернополи отвирає з днем 1 вересня 1906 „руский інститут ґімназияльний“ для учеників ґімназияльних. Інститут буде міститись в одній з найбільшими вигодами урядженій камениці середмістя і подасть своїм питомцям: совістну, вітцівску опіку, науковий провід, релиґійно-моральне і патриотичне виховане, та домашний, здоровий харч, а на случай недуги лікарску пораду і домашну опіку, на отсих услівях: Родичі мають: 1) бути членами тов. педаґоґічного і вплатити річну вкладку 2 кор.; 2) при принятю ученика до інститута платити місячно 2 кор. за цілорічне зуживане інвентаря, с. є ліжка, столика, шафи, пульту, начиня столового і взагалі всіх річий, які інститут закупив значним накладом, і пране; 3) платити правильно з гори кождого місяця 40 кор. за одного ученика, яка то оплата не може бути окроювана з причини виїзду ученика на сьвята або віддих; 4) платити відшкодоване за всї надзвичайні ушкодженя заподіяні сином в інститутї; 5) при вступі підписати заяву, що обовязують ся сповнити всї отсї условя. Кождий питомець мусить мати слідуючі річи в цілком добрім стані: сінник, подушку, ковдру, вовняний коцик краски темної до покриваня ліжка, чотири пошивки, три тонкі простирала на ковдру (до защіплюваня на ґузики), три грубші простирала на ліжко, шість сорочок денних і три нічні, шість пар калісонів, шість рушників, дванайцять хусточок до носа, шість пар скарпиток легких і тілько теплих, два порядні одяги мундуркові, плащ мундурковий, дві пари обуви, мале зеркальце, два гребені (рідкий і густий), три щітки: до волося, зубів і сукна. Всї ті річи, назначені числом, яке заряд інститута визначить для кождого ученика, мають бути подвійно списані: один спис передасть ученик господареви, другий задержать родичі. Зголошуватись письменно належить чим скорше на руки о. Дам. Лопатиньского, кат. ґімназ. в Тернополи. Від Виділу „Філії Руского Тов. педаґоґ. в Тернополи“: *о. Д. Лопатиньский*, голова. *Евген Мандичевский*, секретар.

— **Страйк дарабників в Чехах.** З Будиєвич в Чехах доносять, що там застрайкували всї дарабники в цілій полудневій части Чех. Причиною страйку ось що: Досн був звичай, що дарабники припливали рікою Велтавою до Праги і передавали дараби иншим дарабникам, котрі доставляли їх до саксоньскої границї. Підприємцї зажадали недавно, щоби ті самі дарабники доставляли дерево до саксоньскої границі, на що они не пристали і застрайкували. Страйк приняв широкі розміри.

— **Скритоубийство.** З Топорова коло Лопатина доносять: На присілку, званім Заболотом, убито в страшний спосіб тамошного господаря Василя Зелізка. Убийників его Стефана Горбача і Стефана Бишка зловлено, як також увязнено підозрілих о співучасть жінку убитого, Олену і її матір.

† **Помер:** Юрий Гнатюк, бувший ц. к. поручник і старший офіциял почти, дня 26 с. м., в Кракові, в 53 ім році житя.

Телеґрами.

Відень 27 червня. Вчера по полудни приймав Цїсар угорского міністра Кошута на авдиєнциї.

Відень 27 червня. В угорскій делеґациї в дискусиї над буджетом міністерства справ заграничних буде промавляти ще трех бесїдників, так що завтра приступить делеґация до нарад над буджетом войсковим. В четвер і суботу відбудуть ся послідні засїданя угорскої делеґациї.

Вильно 27 червня. Самооборона зложена з жидів, котра утворила ся в Білостоці, не одержала дозволу власти. Войско полишить ся в місті аж до цілковитого привернення спокою.

Петербург 27 червня. „Страна“ доносить, що в Фінляндії має розпочати ся зелізничий страйк, викликаний висланем там войска з Росиї.

Умань 27 червня. Посол до думи Френкель телеґрафує, що міністер справ внутрішних Столипин вислав при нїм телеґраму до київского ґенерал-ґубернатора, приказуючи вигубити чорні сотнї і здержати за всяку цїну агітацию за погромами.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 26 червня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·80; жито 5·60 до 5·80; овес 8·20 до 8·40; ячмінь пашний 6·50 до 6·70; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 9·— до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).